

der i vort Land angribes nu Kysterne mere og mere, og Klager derover blive stærkere og stærkere, og da er det ikke tilstrækkeligt at blive staaende paa det Standpunkt, at det kun er den enkelte Lodsejer, der har at værne for sig selv. Det kan ikke være fyldestgørende, idet Kysten kan undergraves og bortskæres paa Nabolodden, uden at Grundejeren ved Siden af kan hindre det efter de nugældende Regler. Naar man stiller sig paa dette Standpunkt: Kystfredning i Almindelighed, vilde det have været rigtigst at bestemme, at visse offentlige Autoriteter, kommunale Myndigheder eller Statsmyndigheder kunne tage Initiativet til at optage Syn til Kystens Fredning. Det har man imidlertid ikke gjort, man er bleven staaende ved, at Initiativet fremdeles skal ligge hos den enkelte Lodsejer. Maa jeg føje til, at jeg ogsaa er enig med den ærede sidste Taler deri, at man i Udførelsen af dette Kystfredningsarbejde ved det foreliggende Lovforslag jo langt mere er kommen til at indskrænke Adgangen til en Sikring af Kysten, end man har udvidet denne Adgang. Stiller man sig paa det Synspunkt, Kystens Fredning, er det givet, at saa maa man ogsaa lægge Afgørelsen af, hvorledes og i hvilket Omfang Kysten skal fredes, i de Syns Hænder, som faa dermed at gøre enten i første eller anden Instans, de maa ubetinget have Afgørelsen helt igennem af, hvor vidt man i den Henseende skal gaa. Forlader man dette, kommer man til at skyde andre Hensyn ind ved Siden af, og jeg skal der gøre opmærksom paa to Hensyn, som man ved de foreliggende Forslag skyder ind, og som aabenbart ikke vedkomme Synspunktet: Kystsikring. Af de to Undtagelser, man har gjort, er den ene den meget omtalte Bestemmelse om, at i alle Tilfælde skulle Forbudene, hvilke Genstande de end ville ramme, omfatte ikke alene Forstranden, men ogsaa Kysten. Det er den ene Undtagelse. Jeg ser ikke noget andet Motiv til at vedtage noget saadant end det ene, at man vil hindre et Forbuds Gennemførelse. Jeg tror ogsaa, at den ærede Ordfører under Forhandlingerne har vedkendt sig den Betragtning, at Hensigten hermed var at vanskeliggøre det for de paagældende Ejere, i hvis Haand nu Initiativet ligger, at faa et Forbud vedtaget, thi det er klart, at dersom Forbudet skal omfatte ikke alene Forstranden, men ogsaa den Del af hans Ejendom, som nu er Kyst, vil han være mindre tilbøjelig til at foretage det, som han altsaa i offentlig Interesse skal gøre for Kystens

Sikring, og jeg vil føje til, at paa det næste Trin af Sagens Gang, nemlig naar den kommer i Synsmændenes Hænder, vil der være en lignende Utilbøjelighed til at foretage Forbud. Synsmændene ere jo kommunale Autoriteter, og vi vide alle, at i de Kommuner, der grænse til Stranden, er det en Sag af overordentlig stor Betydning og Interesse, at Kommunerne paa Strandbredden kunne hente deres Vejfyld. Det gøre vi hos os, og det gør man vist alle Vegne, hvor man overhovedet kan komme til en Strand, hvor saadant Materiale findes. De kommunale Synsmænd ville derfor være lige saa utilbøjelige som Ejerne selv til at faa gennemført et Forbud, der altsaa eventuelt maatte komme til at omfatte ogsaa Vejmateriale. Jeg ser meget vel, at der er gjort en Adskillelse saaledes, at man kan lade Forbudet ramme alene visse Genstande og ikke andre, at man altsaa eventuelt kunde faa et Forbud gennemført mod at fjerne Sten fra Stranden, men derimod ikke et Forbud mod, at man borttog andre Genstande, og man har dermed vistnok ogsaa tænkt paa Grus, altsaa Vejmateriale. Denne Adskillelse kan jo tænkes. Men naar man atter vil gaa ud fra, at det paagældende Syn alene skal tage Hensyn til Kystfredningen og intet andet, er det givet, at Borttagelsen af Vejmateriale paa Forstranden kan have lige saa stor Betydning for Kystsikringen som Borttagelsen af Sten og andet. Vore Kyster ere ofte af en saadan Beskaffenhed, at det bedste Værn for Kystens Sikring ligger i den Revle, der løber parallel med Kysten i en Afstand af et Hundrede eller et Par Hundrede Alen. Dersom denne Revle bliver fjernet, er det bedste Værn borte, og det er ligegyldigt, hvad det bestaar af, det bør opretholdes paa alle de Kyster, der overhovedet ere udsatte for Angreb fra Havet. Jeg antager altsaa, at om der end kunde være en Tilbøjelighed til Stede hos det paagældende Syn til at skelne mellem Sten og andet Materiale, ville de, saafremt de ere samvittighedsfulde, blive nødt til at lade Forbudet omfatte begge Genstande, naar de alene skulde se paa Kystsikringen som saadan. Det er givet, forekommer det mig, at Bestemmelsen om, at det i hvert Tilfælde skal omfatte begge Dele, baade Kysten og Forstranden, vil være en væsentlig Hindring for, at vi herefter kunne faa Forbud eller Beskyttelsesforanstaltninger for Kysterne gennemførte. Jeg er derfor meget glad ved at se, at det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) har sat sig i Spidsen for et Ændringsforslag, der stiller Sagen